Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (шести състав)

27 септември 2012 година*

„Пета рамкова програма за научни изследвания, технологично развитие и демонстрационни дейности — Договори за проектите „Formation of a New Design House for MST“ и „Assessment of a New Anodic Bonder“ — Събиране на част от отпуснатите финансови средства — Решение, представляващо изпълнително основание — Решение, с което в хода на производството се изменя обжалваното решение — Правно основание на жалбата — Естество на изложените отменителни основания — Оправдани правни очаквания — Задължение за мотивиране — Принцип на добра администрация“

По дело T-387/09

Applied Microengineering Ltd, установено в Дидкът (Обединеното кралство), представлявано първоначално от адв. P. Walravens и адв. J. De Wachter, впоследствие от адв. Walravens и адв. J. Blockx,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, за която се явява г-жа C. Петрова, в качеството на представител, подпомагана от адв. R. Van der Hout,

ответник,

с предмет искане за отмяна на Решение C (2009) 5797 на Комисията от 16 юли 2009 г. за събиране на сума в размер на 258 560,61 EUR, ведно с лихвите за забава, която жалбоподателят дължи във връзка с проектите IST-1999-11823 FOND MST (Formation of a New Design House for MST) и IST-2000-28229 ANAB (Assessment of a New Anodic Bonder),

ОБЩИЯТ СЪД (шести състав),

състоящ се от: г-н H. Kanninen, председател, г-н N. Wahl и г-н S. Soldevila Fragoso (докладчик), съдии,

секретар: г-жа T. Weichert, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 12 юни 2012 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: английски.

Решение

Правна уредба

1 Съгласно член 256, първа алинея ЕО „[р]ешенията на Съвета или на Комисията, които налагат парично задължение за субекти, различни от държавите, имат изпълнителна сила“.

2 Член 72, параграф 2 от Регламент (ЕО, Евратом) № 1605/2002 на Съвета от 25 юни 2002 година относно Финансовия регламент, приложим за общия бюджет на Европейските общности (ОВ L 248, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 3, стр. 198) предвижда, че „[и]нституцията може официално да установи вземане по отношение на лица, различни от държавите, чрез решение, което представлява изпълнително основание по смисъла на член 256 [ЕО]“.

Факти в основата на спора

3 Европейската общност, представлявана от Комисията на Европейските общности, сключва с жалбоподателя, Applied Microengineering Ltd, две споразумения за отпускане на безвъзмездни средства във връзка с Петата рамкова програма на Общността за научни изследвания, технологично развитие и демонстрационни дейности (1998—2002 г.).

4 Първият договор, със справочен номер IST-1999-11823 и заглавие „Formation of a New Design House for MST“ (наричан по-нататък „договорът FOND MST“), е сключен между Общността, представлявана от Комисията, и жалбоподателя, като единствен главен изпълнител, на 21 декември 1999 г. за срок от 24 месеца, считано от 1 януари 2000 г. Общите условия на този договор са приложимите за типовия договор във варианта му „с един изпълнител“, който типов договор е използван във връзка със съпътстващите мерки, специфични за мерките за въвеждане на технологии.

5 Вторият договор, със справочен номер IST-2000-28229 и заглавие „Assessment of a New Anodic Bonder“ (наричан по-нататък „договорът ANAB“), е сключен между Общността, представлявана от Комисията, и четири дружества, сред които и жалбоподателят, на 14 ноември 2001 г. за първоначален срок от петнадесет месеца, считано от 1 декември 2001 г. Този договор е изменян пет пъти, за да отрази промените в данните на някои от страните по него, удължаването на срока на договора на 25 месеца и смяната на 1 август 2003 г. на координатора на проекта, при което жалбоподателят замества друго дружество. Общите условия на този договор са приложимите за типовия договор във варианта „с множество изпълнители“, който типов договор е използван във връзка със съпътстващите мерки, специфични за мерките за въвеждане на технологии.

6 В хода на преговорите по всеки от договорите жалбоподателят попълва подготвителен формуляр (наричан по-нататък „ПФ“), в който предоставя сведения за съдържанието на проекта и обобщена справка за разходите по години. По този повод жалбоподателят се позовава на финансовите и счетоводните правила, които вече е съобщил на Комисията във връзка с предходен договор, финансиран съгласно Четвъртата рамкова програма за научни изследвания, технологично развитие и демонстрационни дейности (1994—1998 г.), при който е определил почасовите ставки въз основа на „средните заплати“, а не на действителните заплати. Жалбоподателят изпраща на Комисията ПФ към договора FOND MST на 10 ноември 1999 г., а този към договора ANAB — през март 2001 г.

7 Член 3, параграф 1 от договора FOND MST и от договора ANAB предвижда, че общите стойности на допустимите разходи по проектите са съответно 450 000 EUR и 918 808 EUR. В член 3, параграф 2 от въпросните договори се посочва, че Общността финансира тези разходи до размер съответно 450 000 EUR и 560 000 EUR. Съгласно параграф 3 на цитирания член

финансовите средства се превеждат съобразно правилата в член 3 от приложение II към посочените договори, като за договора FOND MST — по банковата сметка на жалбоподателя, а за договора ANAB — по тази на координатора, който ги предоставя на главните изпълнители.

8 Съгласно член 3, параграф 3 от приложение II към тези договори отделните плащания от страна на Комисията се считат за авансови до одобряването на последния елемент от изпълнението на проекта.

9 В параграф 4 на цитирания член се уточнява, че ако тези плащания се окажат по-големи от действително дължимата от Комисията сума, нейните съдоговорители са длъжни да върнат разликата в срок, определен от нея с препоръчано писмо с обратна разписка. Ако в този срок те не направят това, върху дължимата сума се начисляват лихви в размер на завишения с 1,5 пункта лихвен процент на Централната европейска банка (ЕЦБ) за основните ѝ операции по рефинансиране в първия ден от месеца, през който определеният от Комисията срок е изтекъл, освен ако за лихвите не се прилага друга разпоредба от договора. Лихви се начисляват от деня, следващ този, в който е изтекъл определеният от Комисията срок, до деня, в който средствата са получени.

10 В същия параграф се уточнява и че когато Комисията притежава вземане към някой от съдоговорителите си и издаде спрямо него нареждане за събиране, последното представлява изпълнително основание по смисъла на член 256 ЕО.

11 Съгласно член 5, параграф 1 от договорите FOND MST и ANAB за тях се прилага белгийското право. Параграф 2 на този член съдържа арбитражна клауза по смисъла на член 238 ЕО, по силата на която Общият съд, а по жалба срещу негов акт, и Съдът имат изключителна компетентност да се произнасят по всички спорове, възникнали между Общността, от една страна, и останалите съдоговорители, от друга, по повод действителността, прилагането и тълкуването на въпросните договори.

12 Съгласно член 17, параграф 1 от приложение II към двата договора „Комисията или всеки оправомощен от нея представител може да започне одит във всеки един момент от срока на действие на договора и до пет години след всяко плащане от страна на Общността, така както е предвидено в член 3, параграф 1, първа алинея от това приложение“.

13 Въз основа на тези разпоредби Комисията възлага на одиторска къща да извърши финансов одит на отчетите за разходите на жалбоподателя, за което същият е уведомен на 16 август 2005 г. Одитът е извършен в дните от 13 до 17 февруари 2006 г. и на 22 септември 2006 г. одиторската къща изпраща на жалбоподателя предварителния си доклад по обикновена и електронна поща. Тъй като жалбоподателят не получава хартиения вариант на този документ, одиторската къща му го препраща с електронно съобщение от 6 ноември 2006 г. и му дава едномесечен срок да представи забележките си в съответствие с член 17, параграф 3 от приложение II към двата договора. Във въпросния доклад се посочва, че са необходими редица корекции във връзка с разходите за персонал и за подизпълнители, както и във връзка с пътните и други конкретни разходи.

14 Финансовият директор на дружеството жалбоподател, отговарящ за връзките с одиторската къща, иска допълнителен срок от една седмица, за да вземе отношение по доклада; такъв срок му е предоставен на 13 декември 2006 г., но той в крайна сметка не изпраща никакви забележки въпреки двете напомняния от 10 и 17 януари 2007 г. и повторното удължаване на срока, поискано от него на 17 януари 2007 г. Поради това на 20 април 2007 г. одиторската къща подписва доклада си. С препоръчано писмо от 21 май 2007 г. Комисията уведомява жалбоподателя за приключването на одита поради липсата на отговор от негова страна и му съобщава, че потвърждава заключенията на този доклад. Така в окончателния одиторски

доклад, одобрен от Комисията, се заключава, че по отношение на разходите, които тя първоначално е приела, са необходими корекции на стойност 135 262,94 EUR за договора FOND MST и 123 297,67 EUR за договора ANAB.

15 Съгласно член 17, параграф 4 от приложение II към двата договора Комисията може на основание заключенията от одита да приеме мерките, които счита за подходящи и необходими, включително да издаде нареждане за събиране на цялата или част от изплатената от нея сума.

16 Поради това на 6 септември 2007 г. Комисията изпраща на жалбоподателя две писма с предварителна информация, в които му съобщава, че поради заключенията от одита ще издаде нареждане за събиране на сумата, която е предоставила за заплатените от жалбоподателя недопустими разходи. Освен това тя уведомява жалбоподателя, че службите ѝ трябва да си възстановят част от отпуснатите от Общността финансови средства, като подлежащата на възстановяване сума по договора FOND MST е 135 262,94 EUR, а по договора ANAB — 123 297,67 EUR. Тя уточнява, че в близко време ще бъдат издадени дебитни известия.

17 С писмо от 22 октомври 2007 г. Комисията изпраща на жалбоподателя изготвените две дебитни известия за заплащане на сумите от 135 262,94 EUR и 123 297,67 EUR преди 26 ноември 2007 г.

18 С електронно съобщение от 29 октомври 2007 г. финансовият директор на дружеството жалбоподател уведомява Комисията, че не е изпратил одиторския доклад на своите горестоящи, които не са били осведомени за хода на процедурата, и че е напуснал длъжността си.

19 На 9 ноември 2007 г. жалбоподателят изпраща на Комисията отговор по точките, разгледани в одиторския доклад, като изтъква в частност проблемите във връзка с договора ANAB поради заместването на неговия координатор, положителната оценка в окончателните технически доклади и въпроса за допустимостта на разходите предвид действителните почасови ставки и несъответствията между справките за отработените часове. Комисията изпраща това писмо на одиторската къща, която отговаря на жалбоподателя на 28 януари 2008 г. На 3 юни 2008 г. в резултат на този отговор жалбоподателят изпраща нови забележки до Комисията и иска от нея да му укаже реда за оспорване на двете дебитни известия.

20 На 22 август 2008 г. Комисията уведомява жалбоподателя, че направените от него забележки по одиторския доклад не съдържат нови данни, които да обосноват възобновяването на одитната процедура.

21 На 8 септември 2008 г. жалбоподателят отново оспорва заключенията на Комисията, която на 24 октомври 2010 г. му изпраща две уведомителни писма относно изчисляването на лихвите за забава.

22 На 11 февруари 2009 г. жалбоподателят оспорва двете дебитни известия, а на 16 юли 2009 г. Комисията приема Решение C (2009) 5797 за събиране на сума в размер на 258 560,61 EUR, ведно с лихвите за забава, дължима от [жалбоподателя] във връзка с проектите IST-1999-11823 FOND MST (Formation of a New Design House for MST) и IST-2000-28229 ANAB (Assessment of a New Anodic Bonder), с което на основание член 256 ЕО иска от жалбоподателя да върне суми в размер на 135 262,94 EUR и 123 297,67 EUR, ведно с лихвите за забава (наричано по-нататък „обжалваното решение“).

23 Поради фактическа грешка в дебитното известие по договора ANAB Комисията издава кредитно известие в полза на жалбоподателя за сумата от 57 227,32 EUR.

24 На 25 март 2010 г. Комисията приема Решение C (2010) 2125 за поправка на обжалваното решение, в резултат на което член 1 от обжалваното решение е заменен с нов член, променящ размера на сумата, която жалбоподателят трябва да върне по договор ANAB, от 123 297,67 EUR на 66 070,35 EUR.

Производство и искания на страните

25 На 26 септември 2009 г. жалбоподателят подава на основание член 230 ЕО настоящата жалба в секретариата на Общият съд.

26 Въз основа на доклада на съдията докладчик Общият съд (шести състав) решава да започне устната фаза на производството.

27 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд въпроси са изслушани в съдебното заседание, проведено на 12 юни 2012 г.

28 Жалбоподателят моли Общия съд:

— да отмени обжалваното решение,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

29 Комисията моли Общия съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

30 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят излага седем отменителни основания. Първото е изведено от нарушение на съществените процесуални правила. С второто жалбоподателят поддържа, че вземането на Комисията е погасено по давност. С третото жалбоподателят изтъква, че Комисията е допуснала явни грешки при преценката на правилата, приложими за допустимите разходи. Четвъртото е изведено от нарушение на основните социални права. С петото жалбоподателят твърди нарушение на принципа на оправданите правни очаквания. Шестото е изведено от непълнота на мотивите. Накрая, със седмото жалбоподателят поддържа, че Комисията е нарушила принципа на добра администрация.

По повдигнатото от Комисията възражение за недопустимост

31 В съдебното заседание Комисията повдига възражение за недопустимост, като твърди, че жалбоподателят е загубил правен интерес, поради това че на 25 март 2010 г. е прието решение, изменящо член 1 от обжалваното решение, и поради това че жалбоподателят не е изменил съответно своите искания и отменителни основания.

32 Жалбоподателят счита, че жалбата му продължава да е допустима, тъй като с решението от 25 март 2010 г. само се отстранява фактическа грешка, която Комисията е допуснала при определянето на размера на търсената сума, но не се променят останалите аспекти на обжалваното решение, сред които основателността на търсеното от жалбоподателя вземане, която той продължава да оспорва.

33 Следва да се припомни, че за да отстрани изчислителната грешка, посочена от жалбоподателя в жалбата му, Комисията приема в хода на производството решение, което заменя член 1 от обжалваното решение с нов член, променящ размера на сумата, която жалбоподателят трябва да върне по договор ANAB, от 123 297,67 на 66 070,35 EUR. Тя обаче не изменя останалата част на обжалваното решение.

34 Поради това следва да се отбележи, че единствено доводът, изложен от жалбоподателя в жалбата му и изведен от грешка при изчисляването на сумите, подлежащи на връщане по договор ANAB, е станал безпредметен поради приемането на изменящото решение и че жалбоподателят запазва правен интерес, що се отнася до всички останали отменителни основания и доводи в жалбата.

По правното основание на жалбата

35 В съдебното заседание жалбоподателят потвърждава, че е подал жалбата си на основание член 230 ЕО. От своя страна, Комисията счита, че второто и четвъртото отменително основание са недопустими в контекста на жалба за отмяна.

36 Съгласно постоянната съдебна практика приетите от институциите актове, които се вписват в контекста на чисто договорни отношения и не могат да се разглеждат отделно от тях, поради самото си естество не спадат към актовете, посочени в член 249 ЕО (Определение на Общия съд от 9 януари 2001 г. по дело Innova/Комисия, T-149/00, Recueil, стр. II-1, точка 28, Определение на Общия съд от 10 май 2004 г. по дело Musée Grévin/Комисия, T-314/03, Recueil, стр. II-1421, точка 64 и Решение на Общия съд от 10 юни 2009 г. по дело ArchiMEDES/Комисия, T-396/05 и T-397/05, непубликувано в Сборника, точка 54).

37 Всъщност, ако съдът на Европейския съюз приеме, че е компетентен да се произнася по такива актове в случаите, в които съответният договор не съдържа арбитражна клауза, той би разширил съдебната си компетентност отвъд изчерпателно определените в член 240 ЕО спорове, доколкото тази разпоредба предоставя на националните юрисдикции обща компетентност по спорове, по които Съюзът е страна (Решение на Съда от 11 юли 1985 г. по дело Maag/Комисия, 43/84, Recueil, стр. 2581, точка 26; вж. също в този смисъл Определение на Общия съд от 3 октомври 1997 г. по дело Mutual Aid Administration Services/Комисия, T-186/96, Recueil, стр. II-1633, точки 45—52).

38 За разлика от актовете по точка 36 по-горе, решенията, представляващи изпълнително основание, за които става въпрос в член 256 ЕО, попадат, ако не е предвидено друго в Договора за ЕО, сред тези по член 249 ЕО, които могат да бъдат оспорвани само с жалба за отмяна по реда на член 230 ЕО (Определение на Общия съд от 13 септември 2011 г. по дело CEVA/Комисия, T-224/09, непубликувано в Сборника, точка 59).

39 Това е така в частност когато представляващо изпълнително основание решение е прието, за да се събере вземане, възникнало по сключен от институцията договор. Всъщност, дори договор от този вид изрично да допуска, както в случая, приемането на такива решения, правното естество на тези решения продължава да се определя не от този договор или приложимото спрямо него национално право, а от Договора за ЕО, и по-точно от член 256 от него. Последният обаче не предвижда дерогационен правен режим за представляващите изпълнително основание решения, приети с оглед събирането на договорни вземания.

40 Сезирани с жалба за отмяна на основание член 230 ЕО, съдилищата на Съюза трябва да преценят законосъобразността на обжалвания акт от гледна точка на Договора за ЕО или на всякаква правна норма, свързана с неговото изпълнение, и следователно от гледна точка на правото на Съюза (вж. в този смисъл Решение на Съда от 17 декември 1970 г. по дело Internationale Handelsgesellschaft, 11/70, Recueil, стр. 1125, точка 3). За сметка на това в производство по иск, предявен на основание член 238 ЕО, ищецът може да упреква договарящата институция само за нарушения на клаузите на съответния договор или за нарушения на приложимото за този договор право (вж. в този смисъл Решение на Съда от

18 декември 1986 г. по дело Комисия/Zoubek, 426/85, Recueil, стр. 4057, точка 4 и Определение на Общия съд от 8 февруари 2010 г. по дело Alisei/Комисия, T-481/08, Сборник, стр. II-117, точки 94—96).

41 Поради това в случая изложените в жалбата отменителни основания, с които се цели Общият съд да прецени законосъобразността на обжалваното решение — представляващо изпълнително основание по смисъла на член 256 ЕО — от гледна точка на договорните клаузи между страните и на приложимото национално право, трябва да се отхвърлят като недопустими.

42 Изложените от жалбоподателя отменителни основания следва последователно да се разгледат с оглед на тези принципи.

По първото отменително основание, изведено от нарушение на съществените процесуални правила

43 Жалбоподателят поддържа, че Комисията е нарушила определени съществени процесуални правила, от една страна, като му е изпратила някои писма на грешен адрес, а от друга, като е отказала да възобнови одитната процедура след направените от него забележки. Комисията счита, че не е нарушила нито едно съществено процесуално правило и подчертава небрежността на жалбоподателя, който ѝ е съобщил само една смяна на адреса.

44 Това отменително основание следва да се отхвърли като недопустимо в производство по жалба, подадена на основание член 230 ЕО, доколкото почива единствено на съществени процесуални правила, предвидени с договорните клаузи между страните, а не на норма от правото на Съюза.

По второто отменително основание, изведено от погасяването по давност на вземането на Комисията

45 Съгласно член 17, параграф 1 от приложение II към договора FOND MST и договора ANAB „Комисията или всеки оправомощен от нея представител може да започне одит във всеки един момент от срока на действие на договора и до пет години след всяко плащане от страна на Общността, така както е предвидено в член 3, параграф 1, първа алинея от това приложение“. В член 3, параграф 1, първа алинея от посочените договори се съдържат правилата за отпускане на финансови средства на Общността, като се прави разграничение между, първо, „авансовото плащане“, което трябва да бъде направено най-късно до 60 дни след подписването на договора, второ, „периодичните плащания“, които трябва да се извършат най-късно до 60 дни, считано от датата, на която Комисията е одобрила периодичните отчети, съответните отчети за разходите и другите елементи от изпълнението на проекта, и трето, „окончателното плащане“, което трябва да бъде направено в срок от 60 дни, считано от датата, на която Комисията е одобрила последния елемент от изпълнението на проекта.

46 Страните имат разногласия по тълкуването на член 17, параграф 1 от приложение II към двата договора, като жалбоподателят счита за погасено по давност вземането на Комисията, що се отнася до авансовите плащания, извършени повече от пет години преди 27 септември 2005 г., датата, на която е започнала одитната процедура, докато Комисията смята, че давностният срок тече едва от първото плащане, с което се възстановяват действително извършени разходи.

47 Доколкото става въпрос за отменително основание, свързано с тълкуването на договорни клаузи между страните, същото следва да се отхвърли като недопустимо в производство по жалба, подадена на основание член 230 ЕО.

По третото отменително основание, изведено от явни грешки при преценката на правилата, приложими за допустимите разходи

По посочването на погрешни разпоредби в одиторския доклад

48 Жалбоподателят изтъква в писмената си реплика, че благодарение на писмената защита на Комисията си е дал сметка, че одиторът е използвал погрешна номерация на разпоредбите на договора ANAB, което водело до нищожност на одитната процедура като цяло.

49 Макар отменително основание, изведено от неправилния избор на правното основание, да е допустимо в производство по жалба, подадена на основание член 230 ЕО, следва да се отбележи, че в случая жалбоподателят поддържа, че в доклада си одиторът се е основал на погрешни клаузи от договора между страните, но същевременно не оспорва правното основание на обжалваното решение, а именно член 256 ЕО и Регламент № 1605/2002. Следователно това оплакване трябва да се отхвърли като недопустимо.

По явните грешки при преценката на допустимите разходи

50 Освен това жалбоподателят поддържа, че Комисията е допуснала явни грешки при преценката на правилата, приложими за допустимите разходи, като е възприела даденото от одитора тълкуване на договорните клаузи между страните.

51 Доводите, свързани с тълкуването на договорните клаузи между страните, трябва да се отхвърлят като недопустими в производство по жалба, подадена на основание член 230 ЕО.

По четвъртото отменително основание, изведено от нарушение на основните социални права

52 Жалбоподателят счита, че обжалваното решение го принуждава да изплаща на служителите си възнаграждение много под минималната работна заплата, което представлявало незачитане на правото на справедливо възнаграждение и оттам — нарушение на основните социални права.

53 Същевременно следва да се припомни, че нито една от разпоредбите на правото на Съюза не дава основание да се счита, че Комисията носи отговорност за това как получателите на средствата, отпуснати във връзка с Петата рамкова програма за научни изследвания, технологично развитие и демонстрационни дейности, използват тези средства. Освен това с обжалваното решение единствено се иска възстановяване на разходи за персонал, които Комисията счита за недопустими с оглед договорните клаузи между страните, а не се определя със задна дата почасовата надница на служителите на жалбоподателя.

54 Освен това доводът на жалбоподателя, че съгласно белгийското право договорите трябва да се преценяват с оглед на общата воля на страните и техният смисъл може да се тълкува и в светлината на предхождащите сключването им обстоятелства, следва да бъде отхвърлен като недопустим в производство по жалба, подадена на основание член 230 ЕО.

55 Поради това четвъртото отменително основание следва да се отхвърли изцяло.

По петото отменително основание, изведено от нарушение на принципа на оправданите правни очаквания

56 Жалбоподателят счита, че Комисията е нарушила принципа за защита на оправданите правни очаквания, доколкото в продължение на пет години не е изложила никакви възражения срещу метода му за изчисляване на разходите за заплати, който ѝ е бил известен още от фазата на преговорите.

57 Съгласно постоянната съдебна практика право да се позове на принципа за защита на оправданите правни очаквания има всеки правен субект, у когото институция на Съюза е породила основателни надежди (Решение на Съда от 11 март 1987 г. по дело Van den Bergh en Jurgens и Van Dijk Food Products (Lopik)/Комисия, 265/85, Recueil, стр. I-1155, точка 44).

58 Правото да се иска защита на оправданите правни очаквания предполага наличието на три кумулативни условия. Първо, администрацията на Съюза трябва да е предоставила на заинтересованото лице конкретни, безусловни и непротиворечиви уверения, произтичащи от оправомощени и достоверни източници. Второ, тези уверения трябва да са от естество да породят легитимно очакване в съзнанието на този, до когото са адресирани. Трето, дадените уверения трябва да бъдат съобразени с приложимите норми (вж. Решение на Общия съд от 30 юни 2005 г. по дело Branco/Комисия, T-347/03, Recueil, стр. II-2555, точка 102 и цитираната съдебна практика, Решение на Общия съд от 23 февруари 2006 г. по дело Cementbouw Handel & Industrie/Комисия, T-282/02, Recueil, стр. II-319, точка 77 и Решение на Общия съд от 30 юни 2009 г. по дело CPEM/Комисия, T-444/07, Сборник, стр. II-2121, точка 126).

59 Що се отнася до първото условие, съгласно постоянната съдебна практика такива уверения, независимо от формата, в която са предадени, са конкретните, безусловни и непротиворечиви сведения, произтичащи от оправомощени и достоверни източници (вж. Решение на Общия съд от 19 март 2003 г. по дело Innova Privat-Akademie/Комисия, T-273/01, Recueil, стр. II-1093, точка 26). За сметка на това никой не може да се позовава на нарушение на принципа за защита на оправданите правни очаквания при липсата на конкретни уверения от страна на администрацията (вж. Решение на Общия съд от 18 януари 2000 г. по дело Mehibas Dordtselaan/Комисия, T-290/97, Recueil, стр. II-15, точка 59).

60 В случая от данните по делото не се установява, че Комисията е дала на жалбоподателя конкретно уверение, че ще приеме метода му за изчисляване на разходите за персонал.

61 Всъщност обстоятелството, че в изпратените преди подписването на договорите ПФ жалбоподателят е съобщил на Комисията финансовите и счетоводните правила, приложени от него спрямо предходни договори, и че в писмата, разменени през февруари и март 2001 г., той ѝ е споменал за използването на целеви заплати, само по себе си не е достатъчно, за да се приеме, че Комисията е изпратила точни, безусловни и непротиворечиви сведения, че приема въпросния метод.

62 Доколкото жалбоподателят не посочва някакво конкретно уверение или обещание, което да е породило у него оправдани правни очаквания, че Комисията ще приеме метода му за изчисляване на разходите за персонал, петото отменително основание следва да се отхвърли като недопустимо, без да е необходимо да се разглеждат другите две условия, споменати в точка 58 по-горе.

По шестото отменително основание, изведено от нарушение на задължението за мотивиране

63 Жалбоподателят счита, че Комисията не е мотивирала обжалваното решение в достатъчна степен.

64 Според постоянната съдебна практика обхватът на задължението за мотивиране зависи от естеството на разглеждания акт и от контекста, в който е бил приет. Мотивите трябва да излагат по ясен и недвусмислен начин съображенията на институцията, издала акта, така че, от една страна, да дадат възможност на съдилищата на Съюза да упражнят контрол за законосъобразност, а от друга страна, да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетата мярка, за да могат да защитят правата си и да проверят дали решението е обосновано.

65 Не се изисква в мотивите да се уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, тъй като въпросът дали мотивите на определен акт съответстват на изискванията на член 253 ЕО, трябва да се преценява с оглед не само на неговия текст, но и на контекста му, както и с оглед на всички правни норми, уреждащи съответната материя (Решение на Съда от 2 април 1998 г. по дело Комисия/Sytraval и Brink's France, C-367/95 P, Recueil, стр. I-1719, точка 63 и Решение на Общия съд от 30 ноември 2011 г. по дело Sniace/Комисия, T-238/09, непубликувано в Сборника, точка 37).

66 По-специално Комисията не е длъжна да вземе отношение по всички доводи, изтъкнати пред нея от заинтересованите лица. Достатъчно е да изложи фактите и правните съображения, които са от съществено значение в контекста на решението (Решение на Съда от 1 юли 2008 г. по дело Chronopost и La Poste/UFEX и др., C-341/06 P и C-342/06 P, Сборник, стр. I-4777, точка 96 и Решение на Общия съд от 3 март 2010 г. по дело Freistaat Sachsen и др./Комисия, T-102/07 и T-120/07, Сборник, стр. II-585, точка 180).

67 Накрая, когато заинтересованото лице е участвало пряко в процеса на изработване на обжалваното решение и следователно познава причините, поради които администрацията го е приела, обхватът на задължението за мотивиране е в зависимост от така създадения с подобно участие контекст (вж. Решение на Съда от 14 януари 1981 г. по дело Германия/Комисия, 819/79, Recueil, стр. 21, точки 19—21 и Решение на Съда от 14 ноември 1989 г. по дело Италия/Комисия, 14/88, Recueil, стр. 3677, точка 11). В такъв случай изискванията на съдебната практика в това отношение са значително смекчени (вж. в този смисъл Решение на Съда от 11 декември 1980 г. по дело Acciaierie e Ferriere Lucchini/Комисия, 1252/79, Recueil, стр. 3753, точка 14 и Решение на Съда от 28 октомври 1981 г. по дело Krupp Stahl/Комисия, 275/80 и 24/81, Recueil, стр. 2489, точки 10—13).

68 С оглед на тези принципи следва да се разгледа отменителното основание, отнасящо се до непълнотата на мотивите на обжалваното решение.

69 На първо място, жалбоподателят упреква Комисията, че в обжалваното решение просто препраща към одиторския доклад, без да го анализира и без сама да прецени фактите.

70 Преди всичко следва да се подчерта, че одиторският доклад е бил изпратен на жалбоподателя, който е имал възможност да му отговори, като представи забележките си.

71 Освен това, видно от обжалваното решение, Комисията посочва, че според одиторския доклад някои представени от жалбоподателя отчети за разходите са били завишени, като уточнява, че става въпрос за разходи за персонал, за разходи за подизпълнители и пътни разходи, и като споменава съответните размери за всеки от договорите. На следващо място, Комисията споменава забележките, представени от жалбоподателя извън предвидените в договорите срокове, и посочва, че понеже те не съдържат допълнителни данни, които да обосноват възобновяването на одитната процедура, е решила да започне процедурата за събиране на въпросните суми.

72 Следователно, позовавайки се на одиторския доклад, Комисията достатъчно ясно е изложила в обжалваното решение причините, поради които пристъпва към събиране на въпросните суми, давайки по този начин възможност на жалбоподателя да предяви правата си пред съда на Съюза, а на последния — да упражни контрол за законосъобразност на това решение, без да е било необходимо към него да се прилага въпросният одиторски доклад (вж. в този смисъл Решение на Съда от 17 януари 1995 г. по дело Publishers Association/Комисия, C-360/92 P, Recueil, стр. I-23, точка 39; Решение на Общия съд от 12 януари 1995 г. по дело Branco/Комисия, T-85/94, Recueil, стр. II-45, точка 32 и Решение на Общия съд от 24 януари 1995 г. по дело BEMIM/Комисия, T-114/92, Recueil, стр. II-147, точка 41).

73 На второ място, жалбоподателят счита, че Комисията не е взела предвид доводите, които е изложил в отговор на одиторския доклад. Следва обаче да се отбележи, че в това отношение обжалваното решение е достатъчно мотивирано, доколкото Комисията е споменала писмата на жалбоподателя от 9 ноември 2007 г. и от 3 юни 2008 г. и е посочила, че след като ги е разгледала, е приела, че същите не съдържат данни, които да обосновават възобновяването на одитната процедура, в частност що се отнася до разходите за персонал (орязване на заплати, изчисляване на почасовите ставки и съобщаването им преди началото на проектите).

74 Поради това шестото отменително основание трябва да се отхвърли изцяло.

По седмото отменително основание, изведено от нарушение на принципа на добра администрация

75 Жалбоподателят упреква Комисията, че е нарушила принципа на добра администрация и задължението си за полагане на дължимата грижа, като е отказала да прецени доказателствата, предоставени ѝ след приключването на одитната процедура, и като е изпращала писмата си на грешен адрес.

76 Следва да се отбележи, че сред предоставените от правния ред на Съюза гаранции в административното производство е по-конкретно принципът на добра администрация, закрепен в член 41 от Хартата на основните права на Европейския съюз, провъзгласена на 7 декември 2000 г. в Ница (ОВ C 364, стр. 1), към който се включва задължението за компетентната институция да разгледа внимателно и безпристрастно всички относими към дадения случай данни (Решение на Общия съд от 30 септември 2003 г. по дело Atlantic Container Line и др./Комисия, T-191/98, T-212/98-T-214/98, Recueil, стр. II-3275, точка 404).

77 Поради това следва да се прецени дали от оплакванията на жалбоподателя е видно, че Комисията е нарушила този принцип.

По неправилното адресиране на писмата

78 Що се отнася до адреса, на който Комисията е изпращала на жалбоподателя отделните писма, преди всичко следва да се отбележи, че жалбоподателят е известил Комисията само за една промяна на адреса на 7 януари 2002 г. с уведомление до търговските партньори с дата 25 февруари 2002 г. Жалбоподателят обаче признава, че на два пъти е сменял адреса си, съответно на 17 май 2006 г. и на 27 ноември 2007 г.

79 На първо място, от преписката е видно, че Комисията е уведомила жалбоподателя за започването на одитната процедура с препоръчано писмо, изпратено на 16 август 2005 г. на стария му адрес, действащ до 7 януари 2002 г., но че все пак е получила обратната разписка от това писмо на 27 септември 2005 г. Освен това следва да се отбележи, че жалбоподателят признава да е получил този документ по препоръчана поща и че впрочем го прилага към жалбата.

80 На второ място, що се отнася до писмото от 21 май 2007 г., с което жалбоподателят е осведомен за приключването на одитната процедура, от преписката е видно, че става въпрос за препоръчано писмо с обратна разписка, изпратено на адреса, който жалбоподателят е посочил на Комисията на 25 февруари 2002 г. Комисията не следва да бъде упреквана, че е постъпила по този начин, доколкото жалбоподателят не е известил Комисията, че на 17 май 2006 г. е променил адреса си. Всъщност, от една страна, обстоятелството, че срокът на действие на договорите е изтекъл, само по себе си не освобождава жалбоподателя от задължението да уведоми Комисията за смяната на адреса си, щом като има висяща одитна процедура. От друга страна, обстоятелството, че в полето за подпис на електронните съобщения, които е изпратил

на одитора през 2006 г., жалбоподателят е посочил адреса си, не е достатъчно, за да се приеме, че Комисията е била надлежно уведомена за смяната на адреса, дори одиторът да ѝ беше препратил тези електронни съобщения (вж. в този смисъл Решение на Съда от 5 юни 1980 г. по дело Belfiore/Комисия, 108/79, Recueil, стр. 1769, точка 6).

81 На трето място, жалбоподателят упреква Комисията, че му е изпратила няколко други документа на грешен адрес, а именно писмата с предварителна информация от 6 септември 2007 г., дебитните известия от 22 октомври 2007 г. и писмо от 9 януари 2008 г. Също така той твърди, че на 22 септември 2006 г. одиторът му е изпратил на грешен адрес проекта на одиторския си доклад от името на Комисията.

82 От преписката обаче се вижда, че на 22 септември 2006 г. одиторът е изпратил предварителния си доклад на адреса, посочен от жалбоподателя на 25 февруари 2002 г., но че този път писмото му е било върнато обратно. Одиторът е изпратил въпросния доклад на жалбоподателя и по електронна поща с две съобщения, съответно от 22 септември и 6 ноември 2006 г., дата, на която жалбоподателят признава да го е получил. Освен това Комисията е изпратила на жалбоподателя писмата от 6 септември 2007 г. и дебитните известия от 22 октомври 2007 г. по препоръчана поща с обратна разписка на адреса, посочен от жалбоподателя през 2002 г. Накрая, жалбоподателят не дава никакви подробности за писмо от 9 януари 2008 г., което било изпратено на грешен адрес и което не фигурира в преписката.

83 От всичко изложено по-горе следва, че Комисията не е допуснала небрежност при изпращането на писмата си до жалбоподателя.

По отказа на Комисията да прецени доказателствата, представени след приключването на одитната процедура

84 Жалбоподателят смята, че Комисията е трябвало да вземе предвид забележките по одиторския доклад, направени от него на 9 ноември 2007 г. и на 3 юни 2008 г., и в резултат на това да възобнови одитната процедура.

85 От преписката личи, че жалбоподателят е получил одиторския доклад на 6 ноември 2006 г. и че е разполагал с едномесечен срок да представи забележките си. Финансовия директор на дружеството жалбоподател, отговарящ за връзките с одиторската къща, иска допълнителен срок от една седмица, за да вземе отношение по доклада; такъв срок му е предоставен на 13 декември 2006 г., но той в крайна сметка не изпраща никакви забележки въпреки двете напомняния от 10 и 17 януари 2007 г. и повторното удължаване на срока, поискано от него на 17 януари 2007 г. Следователно жалбоподателят не е представил в определените срокове никакви забележки по одиторския доклад.

86 Комисията все пак се е съгласила да прецени информацията, предоставена от жалбоподателя на 9 ноември 2007 г. и 3 юни 2008 г. На 22 август 2008 г. обаче е уведомила жалбоподателя, че същата не съдържа нови данни, които да обосноват възобновяването на процедурата. В това писмо от 22 август 2008 г. Комисията е разгледала доводите на жалбоподателя и е приела, че същите не излагат допълнителни данни, които да обосноват възобновяването на одитната процедура, тъй като засягат въпроса дали Комисията е била наясно с декларирането на по-големи разходи за персонал и с причините за това, но не доказват по никакъв начин, че жалбоподателят не е декларирал по-големи разходи в разрез с договорните клаузи между страните.

87 Поради това следва да се приеме, че Комисията е взела предвид доказателствата, представени ѝ след приключването на одитната процедура, и че доводът, че е отказала да прецени тези доказателства, не се подкрепя от фактите по делото.

88 От всичко изложено по-горе следва, че Комисията старателно и безпристрастно е преценила всички относими към настоящия случая обстоятелства и че поради това не е нарушила принципа на добра администрация.

89 Ето защо следва да се отхвърлят седмото отменително основание и оттам жалбата в нейната цялост.

По съдебните разноски

90 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник на Общия съд загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

91 Тъй като жалбоподателят е загубил делото, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с исканията на Комисията.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (шести състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Applied Microengineering Ltd да понесе наред с направените от него съдебни разноски и тези на Европейската комисия.

Kanninen Wahl Soldevila Fragoso

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 27 септември 2012 година.

Подписи